

عنوان مقاله:

جلوه ها و مصادیق پایداری در معماری سنتی خانه های یزد

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

نازنین براتی باقرآباد - دانشجوی کارشناسی پیوسته دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

شیما عمرانی دوست - دانشجوی کارشناسی پیوسته دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

محبوبه حسن زاده حسین آباد - دانشجوی کارشناسی پیوسته دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

خلاصه مقاله:

با این که مبحث پایداری به تازگی در محافل علمی مطرح شده است اما مصادیق آن در معماری سنتی ایران بسیار وجود دارد. ایرانیان متناسب با شرایط اقلیمی هر منطقه راه کارهای پایداری همسو با حفظ محیط زیست یافته اند و در ساخت و سازهای خود به طور ماهرانه ای به کار برده اند. یکی از این نمونه ها در مناطق کویری ایران است که با وجود مشکلاتی هم چون تابستان های گرم و زمستان های سرد، کمبود بارندگی و رطوبت، اختلاف زیاد دما در شب و روز و ... منجر به ایجاد شیوه های خاص ساخت و ساز در این منطقه شده است. از جمله استفاده از بادگیر (به منظور ورود بادهای خنک به داخل و خروج باد گرم به خارج) طاق (برای جلوگیری از تابش مستقیم آفتاب)، تراکم خانه (به منظور حداکثر سایه اندازی) و ... این تکنیک ها در تمامی ساختمان های یزد و به خصوص خانه های یزدی که در فرهنگ ایران و ایرانی از جایگاه خاصی برخوردارند، بیشتر دیده می شود. به دلیل استفاده های مختلف از این تکنیک ها که متناسب با عملکرد و کاربرد آن بوده منجر به ایجاد چهار نوع خانه است که در یزد دیده می شود. وجه مشترک تمامی این خانه ها به جز زرتشتیان، در استفاده از بادگیر برای مقابله با گرمای شدید است. این در حالیست که در معماری امروز این عامل کاملاً از یاد رفته و به جای معماری همسو با فرهنگ ایرانی و طبیعت گرا، معماری پدید آمده که به هیچ وجه تشابه با معماری پرارزش گذشته ما ندارد.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، اقلیم گرم و خشک، خانه های یزد، بادگیر در یزد، معماری همسو با اقلیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/294767>

